

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 08, 2016

Nummer 8, 2016

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:240](#) 16-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:239](#) 16-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:243](#) 16-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:211](#) 09-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:216](#) 09-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:222](#) 09-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:170](#) 02-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:176](#) 02-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:164](#) 02-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:173](#) 02-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:172](#) 02-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:179](#) 02-02-2016

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat niet is komen vast te staan dat de sanctie door een daartoe bevoegde ambtenaar in de zin van artikel 3 lid 2 WAHV is opgelegd nu sprake is van een volledig geautomatiseerd proces waarin in alle zaken een sanctie wordt opgelegd en waarbij onvoldoende is uitgesloten dat zich geen bijzondere omstandigheden voordoen die een nadere beoordeling vergen, geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Advocaat-generaal A.E. Harteveld heeft beroep in cassatie in het belang van de wet ingesteld. De voordracht tot cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit. De vordering strekt tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

Het middel keert zich tegen het oordeel van het hof dat niet is komen vast te staan dat de sanctie door een daartoe bevoegde ambtenaar is opgelegd in de zin van artikel 3 lid 2 WAHV, nu sprake is van een volledig geautomatiseerd proces dat weliswaar onder verantwoordelijkheid van een ambtenaar staat, maar waarin in alle met de onderhavige zaak vergelijkbare zaken een sanctie wordt opgelegd en waarbij onvoldoende is uitgesloten dat zich geen bijzondere omstandigheden voordoen die een nadere beoordeling vergen.

Het hof heeft in de bestreden uitspraak onder 14 vastgesteld dat de administratieve sanctie aan de betrokkene is opgelegd door een ambtenaar die met het toezicht op de naleving van het desbetreffende voorschrift is belast.

Tekst noch strekking van artikel 3 lid 2 WAHV, zoals daarvan mede blijkt uit de in 3.2 weergegeven wetsgeschiedenis, in het bijzonder die onder (ii), beperken de bevoegdheid tot sanctieoplegging van die ambtenaar tot gevallen waarin, alvorens de sanctie wordt opgelegd, is onderzocht of sprake is van, al dan niet door de betrokkene naar voren gebrachte, bijzondere omstandigheden die een nadere beoordeling vergen.

Gelet hierop geeft het oordeel van het hof dat niet is komen vast te staan dat de sanctie door een daartoe bevoegde ambtenaar in de zin van artikel 3 lid 2 WAHV is opgelegd nu sprake is

van een volledig geautomatiseerd proces waarin in alle zaken een sanctie wordt opgelegd en waarbij onvoldoende is uitgesloten dat zich geen bijzondere omstandigheden voordoen die een nadere beoordeling vergen, blijkt van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel treft derhalve doel.

De Hoge Raad vernietigt in het belang van de wet de bestreden uitspraak.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:240

Zaaknummer: 15/04957

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en E.F. Faase

Wetsartikelen: 3 WAHV

RECHTSPRAAK

De bewezenverklaarde doodslag is, mede tegen de achtergrond van hetgeen door de verdediging is aangevoerd, ontoereikend gemotiveerd.

De middelen, die zich voor gezamenlijke bespreking lenen, komen met motiveringsklachten op tegen de bewezenverklaring van de aan de verdachte ten laste gelegde doodslag.

Of de door de feitenrechter in zijn bewijsmotivering vastgestelde feiten en omstandigheden juist zijn, kan in cassatie niet worden onderzocht. Dat geldt ook voor conclusies van feitelijke aard die de feitenrechter heeft getrokken uit de feiten en omstandigheden die in de bewijsmiddelen zijn vastgesteld. Dergelijke vaststellingen en gevolgtrekkingen kunnen in cassatie slechts op hun begrijpelijkheid worden onderzocht (vgl. HR 18 september 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD3530).

Mede tegen de achtergrond van hetgeen door de verdediging is aangevoerd, is het oordeel van het hof dat erop neerkomt dat het de verdachte is geweest die in haar woning op de bewuste datum tussen 14:35 uur en 15:57 uur het dodelijk letsel aan [slachtoffer] heeft toegebracht, niet zonder meer begrijpelijk gemotiveerd.

De Hoge Raad neemt daarbij in het bijzonder het volgende aanmerking. Het hof heeft zonder nadere motivering aangenomen dat [betrokkene 4], na omstreeks 14:20 uur het huis definitief heeft verlaten, terwijl een essentieel onderdeel van het namens de verdachte ingenomen uitdrukkelijk onderbouwde standpunt ziet op de aanwezigheid van [betrokkene 4] in het huis van de verdachte op het moment dat zij haar huis zou hebben verlaten. Het hof, dat heeft vastgesteld dat het mogelijk is om het huis te verlaten in een richting die niet door de camera's van Coffeeshop Crashlight wordt bestreken, acht weliswaar niet aannemelijk dat de verdachte haar huis in de andere richting voor 15:57 uur heeft verlaten, maar doet die aanname berusten op de omstandigheid dat de verdachte eerst omstreeks 17:00 uur een pintransactie heeft verricht; uit dat gegeven kan evenwel niet zonder meer de conclusie worden getrokken dat de verdachte niet reeds eerder dan 15:57 uur haar huis heeft verlaten. Ook kan niet worden aangenomen dat het dodelijk letsel aan [slachtoffer] voor 15:57 uur is toegebracht op de enkele door het hof gebezigde grond dat de auto van de verdachte om 15:57 uur op camerabeelden van de Coffeeshop Crashlight is vastgelegd. Evenmin kan reeds op basis daarvan de gevolgtrekking

worden gemaakt dat, nu de verdachte voor 15:57 uur nog bij [slachtoffer] was en [slachtoffer] voor 15:57 uur is overleden, het de verdachte is geweest die het dodelijk letsel aan [slachtoffer] heeft toegebracht. De omstandigheid dat verdachtes voetafdruk is aangetroffen op het tapijt waarin het lijk van [slachtoffer] was gewikkeld, kan redengevend zijn voor de kennelijke leugenachtigheid van haar verklaring dat zij geen lijk heeft gezien, doch het vergt nadere motivering, die ontbreekt, om daaraan de conclusie te kunnen verbinden dat de verdachte daarmee haar daderschap ten aanzien van de doodslag heeft willen bemantelen.

De middelen zijn terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:239

Zaaknummer: 15/00590

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

De bewijsvoering van het hof biedt onvoldoende grond voor diens oordeel dat verdachte zo nauw en bewust met een ander heeft samengewerkt dat sprake is van tezamen en in vereniging met een ander bewerken en verwerken van hennep.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 16/601353-09 ten laste gelegde ‘medeplegen’ niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

In zijn arrest van 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid en meer in het bijzonder met het oog op gevallen waarin het medeplegen niet bestaat in gezamenlijke uitvoering. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage aan het delict van de verdachte van voldoende gewicht is.

Indien het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), rust op de rechter de taak om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

De bewijsvoering van het hof biedt onvoldoende grond voor diens oordeel dat de verdachte zo nauw en bewust met een ander heeft samengewerkt dat, zoals is bewezenverklaard, sprake is van tezamen en in vereniging met een ander bewerken en verwerken van hennep. Ten aanzien van verdachtes rol daarbij kan uit de bewijsvoering niet meer worden afgeleid dan dat

hij in dat verband ervan op de hoogte was dat de medeverdachte [medeverdachte 2] de hennep bewerkte en verwerkte in het door de verdachte gehuurde pand van het autobedrijf, van welk bedrijf de verdachte tezamen met [medeverdachte 2] vennoot was.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 16/601353-09 ten laste gelegde alsmede de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:243

Zaaknummer: 14/05633

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 3 OW en 47 Sr

RECHTSPRAAK

Zowel het verschil in de rechtsgoederen ter bescherming waarvan de onderscheiden regelingen strekken als het verschil in de maximale straf respectievelijk boete die op de onderscheiden feiten zijn gesteld, zijn dermate groot dat geen sprake is van ‘hetzelfde feit’ in de zin van artikel 68 Sr.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging omdat sprake is van ‘hetzelfde feit’ als bedoeld in artikel 68 Sr.

Het primair ten laste gelegde artikel 197a lid 2 Sr houdt – kort gezegd – in het verbod om een ander uit winstbejag behulpzaam te zijn bij het zich verschaffen van verblijf in Nederland of een van de andere in artikel 197a Sr genoemde landen, of hem daartoe gelegenheid, middelen of inlichtingen te verschaffen, terwijl hij weet of ernstige redenen heeft te vermoeden dat die toegang wederrechtelijk is. Het subsidiair ten laste gelegde artikel 197b Sr (in verbinding met artikel 197c Sr) houdt – kort gezegd – in het verbod om een ander die zich wederrechtelijk toegang tot of verblijf in Nederland heeft verschaft, krachtens overeenkomst of aanstelling arbeid te doen verrichten, terwijl hij weet of ernstige redenen heeft te vermoeden dat die toegang of dat verblijf wederrechtelijk is. Artikel 2 Wav houdt – kort gezegd – in het verbod een vreemdeling in Nederland arbeid te laten verrichten zonder tewerkstellingsvergunning.

Bij artikel 197a en 197b Sr – waarin gedragingen zijn omschreven die als misdrijven strafbaar zijn gesteld – gaat het, blijkens de door de advocaat-generaal in zijn conclusie onder 15 weergegeven wetsgeschiedenis, om vergrijpen die het beleid om illegaal verblijf in Nederland tegen te gaan, frustreren en een acute gevaarzetting opleveren voor de publieke kas. Artikel 2 Wav strekt, blijkens de door de advocaat-generaal in zijn conclusie onder 14 weergegeven wetsgeschiedenis, tot het tegengaan van verdringing van legaal arbeidsaanbod, overtreding van normen op het gebied van arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden en concurrentievervalsing.

In het onderhavige geval is zowel het verschil in de rechtsgoederen ter bescherming waarvan de onderscheiden regelingen strekken als het verschil in de maximale straf respectievelijk

boete die op de onderscheiden feiten zijn gesteld, dermate groot dat geen sprake is van 'hetzelfde feit' in de zin van artikel 68 Sr en artikel 243 lid 2 Sv in verbinding met artikel 255 lid 1 Sv. Het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte omdat sprake is van 'hetzelfde feit' als bedoeld in artikel 68 Sr, geeft derhalve blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:222

Zaaknummer: 15/01444

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: P.C. Vegter

Wetsartikelen: 68 Sr

RECHTSPRAAK

De kennelijke opvatting van het middel dat omstandigheden die worden gebruikt ter motivering van de straf moeten kunnen worden ontleend aan de in de bestreden uitspraak gebezigde bewijsmiddelen dan wel aan nader aangeduide bewijsmiddelen stelt een eis die het recht niet kent.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

Het middel berust kennelijk op de opvatting dat omstandigheden die worden gebruikt ter motivering van de straf moeten kunnen worden ontleend aan de in de bestreden uitspraak gebezigde bewijsmiddelen dan wel aan nader aangeduide bewijsmiddelen, maar daarmee stelt het een eis die het recht niet kent. Voldoende is dat van die omstandigheden ter terechtzitting is gebleken (vgl. HR 14 februari 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU7119).

Het middel faalt derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:211

Zaaknummer: 15/01895

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: L.E. de Jong

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

De rechtbank had de klager niet niet-ontvankelijk had moeten verklaren, maar het klaagschrift ongegrond moeten verklaren.

Het eerste middel klaagt dat de rechtbank de klager niet-ontvankelijk heeft verklaard op gronden die deze beslissing niet kunnen dragen door het klaagschrift van de klager aan te merken als een herhaald beklag. Het tweede middel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat de klager geen nieuwe feiten en omstandigheden heeft aangevoerd.

De rechtbank heeft de klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn klaagschrift, dat strekt tot opheffing van de op de voet van artikel 94a Sv gelegde beslagen op (i) een verzekeringspolis van [A] Ltd. en (ii) op banktegoeden van [B] Ltd. De klager, die stelt rechthebbende te zijn op die verzekeringspolis en die banktegoeden, heeft in het klaagschrift aangevoerd dat ‘er geen grondslag is om de gelegde conservatoire beslagen te handhaven’ omdat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter de klager zal veroordelen tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.

Voor zover in de thans bestreden beschikking de rechtbank als haar oordeel tot uitdrukking heeft gebracht dat [A] Ltd. respectievelijk [B] Ltd. en [klager], de klager, als dezelfde (rechts)personen moeten worden aangemerkt, is dat oordeel, en de kennelijk daarop gebaseerde beslissing de klager in zijn klaagschrift niet-ontvankelijk te verklaren, niet juist. Het eerste middel klaagt daarover terecht.

De rechtbank heeft overwogen dat in de beschikkingen in de beklagzaken van [A] Ltd. en [B] Ltd. antwoord is gegeven, in materiële zin, op de vraag of zich het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan [klager] (als verdachte) de verplichting zal opleggen tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, welke vraag in die zaken ontkennend is beantwoord. De rechtbank heeft voorts vastgesteld dat in de onderhavige zaak geen nieuwe feiten of omstandigheden zijn aangevoerd die tot een andere beoordeling zouden nopen.

Op grond van dit een en ander moeten de overwegingen van de rechtbank aldus worden verstaan dat naar haar oordeel de beslagen op de verzekeringspolis en de banktegoeden

dienen voort te duren, aangezien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klager (als verdachte) de verplichting zal opleggen tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel. Aldus heeft de rechtbank de juiste maatstaf gehanteerd.

Ten tweede heeft verzoeker geconcludeerd dat het beslag op de levensverzekering op naam van [A] onrechtmatig is gelegd omdat de levensverzekering geen vermogensrecht betreft. Verzoeker verwijst ter toelichting naar de onderdelen 3.1 tot en met 3.7 van de pleitnotities in zijn klaagprocedure.

Uit de processen-verbaal van de zitting in de klaagschriftprocedures van [B] en [A] volgt dat deze argumenten niet eerder zijn verwoord.

De vraag of de in de toelichting op het middel genoemde feiten en omstandigheden als 'nieuwe' feiten en omstandigheden moeten worden aangemerkt, kan in het midden blijven. Hetgeen is aangevoerd omtrent het daadwerkelijk wederrechtelijk verkregen voordeel dient de strafrechter te beoordelen in de ontnemingszaak, zodat de klager in zoverre geen belang heeft bij zijn klacht.

Bij zijn stelling dat niet eerder is aangevoerd dat een polis van levensverzekering niet vatbaar is voor conservatoir beslag, heeft de klager ook geen belang aangezien die stelling niet juist is. Het tweede middel is daarom tevergeefs voorgesteld.

Het voorgaande leidt tot het oordeel dat de rechtbank de klager niet niet-ontvankelijk had moeten verklaren, maar het klaagschrift ongegrond had moeten verklaren. De Hoge Raad zal doen wat de rechtbank had behoren te doen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en verklaart het klaagschrift alsnog ongegrond.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:216

Zaaknummer: 15/01002

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: R.W.J. Kerckhoffs en J.N. de Boer

Wetsartikelen: 94a Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

De rechtbank heeft niet de aan te leggen maatstaf toegepast, zodat de beslissing tot ongegrondverklaring van het beklag ontoereikend is gemotiveerd.

Het middel klaagt over de ongegrondverklaring van het klaagschrift van de klager.

De rechtbank had te beoordelen of het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van de onder de klager op de voet van artikel 94 Sv in beslag genomen goederen en gelden. De rechtbank heeft het klaagschrift ongegrond verklaard en daartoe overwogen dat 'zij thans (...) onvoldoende gegevens heeft om het klaagschrift gegrond te kunnen verklaren'. Aldus heeft de rechtbank niet de aan te leggen maatstaf toegepast, zodat de beslissing tot ongegrondverklaring van het beklag ontoereikend is gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Lelystad, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:172

Zaaknummer: 14/02597

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

De rechtbank heeft weliswaar het juiste toetsingskader vooropgesteld, maar heeft de beoordelingsmaatstaf niet juist toegepast.

Het middel klaagt over de gegrondverklaring van het beklag.

Het toetsingskader voor de beoordeling van een klaagschrift als het onderhavige brengt mee dat, in geval van verdenking van een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd, het klaagschrift afgezien van het antwoord op de vraag van proportionaliteit en subsidiariteit enkel gegrond mag worden verklaard indien zich het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klager (verdachte) een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen. De rechtbank heeft het klaagschrift gegrond verklaard en daartoe overwogen dat 'niet zonder meer gezegd kan worden dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de rechter later oordelend een geldboete dan wel een bedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen'. Aldus heeft de rechtbank, die weliswaar het juiste toetsingskader heeft vooropgesteld, de beoordelingsmaatstaf niet juist toegepast en als gevolg daarvan is zij niet toegekomen aan de vraag of voortzetting van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit.

De beslissing van de rechtbank is ontoereikend gemotiveerd. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Overijssel, zittingsplaats Almelo, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:173

Zaaknummer: 15/01513

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft in zijn uitspraak niet blijk gegeven te hebben onderzocht of de anonieme verklaring betrouwbaar is, alsmede of aan de verdedigingsrechten van de betrokkene in voldoende mate is tegemoetgekomen, zodat de Hoge Raad de zaak vernietigt.

Het middel klaagt onder meer dat het hof de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel mede heeft ontleend aan schriftelijke bescheiden houdende anonieme verklaringen, terwijl het hof in zijn uitspraak geen blijk heeft gegeven te hebben onderzocht of de anonieme verklaringen betrouwbaar zijn, alsmede of aan de verdedigingsrechten van de betrokkene in voldoende mate is tegemoetgekomen.

Uit het vorenstaande volgt dat het hof de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel mede heeft ontleend aan één of meer schriftelijke bescheiden houdende de verklaring van een persoon wiens identiteit niet blijkt, als bedoeld in artikel 344a lid 3 Sv.

Indien de rechter in de ontnemingsprocedure de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel mede ontleent aan een schriftelijk bescheid houdende een anonieme verklaring, dient hij overeenkomstig artikel 360 lid 1 Sv in zijn uitspraak ervan blijk te geven te hebben onderzocht of de anonieme verklaring betrouwbaar is, alsmede of aan de verdedigingsrechten van de betrokkene in voldoende mate is tegemoetgekomen (vgl. HR 20 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BQ6002, NJ 2012/412).

Van een dergelijk onderzoek blijkt niet.

Het middel klaagt hierover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:164

Zaaknummer: 14/02260

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: J.L.E. Marchal

Wetsartikelen: 344a Sv en 360 Sv

RECHTSPRAAK

Het middel is terecht voorgesteld, maar leidt niet tot cassatie, nu het niet klaagt over het oordeel van de rechtbank dat de klaagster niet redelijkerwijs als rechthebbende op de goederen kan worden aangemerkt.

Het middel klaagt dat de rechtbank met betrekking tot de in de bestreden beschikking onder C genoemde goederen, die onder wijlen [betrokkene 1] in beslag genomen waren, ten onrechte een last tot teruggave aan een ander dan de klaagster heeft gegeven.

De wet kent wat betreft de beklagprocedure als bedoeld in het vierde boek, titel IX, van het Wetboek van Strafvordering niet de mogelijkheid van een last tot teruggave van in beslag genomen voorwerpen aan een ander dan degene die een klaagschrift strekkende tot teruggave heeft ingediend. De rechtbank heeft ten onrechte de teruggave van de desbetreffende in beslag genomen goederen aan een ander dan de klaagster gelast. De rechtbank had te dezen zodanige last niet mogen geven.

Het middel is derhalve terecht voorgesteld. Tot cassatie kan dit evenwel niet leiden. In de beoordeling van het klaagschrift ligt als het oordeel van de rechtbank besloten dat de klaagster niet redelijkerwijs als rechthebbende op de onder C genoemde goederen kan worden aangemerkt. Over dit oordeel klaagt het middel niet. Bij vernietiging en terugwijzing heeft de klaagster dan ook geen belang, nu de rechtbank op grond van dat oordeel het klaagschrift in zoverre ongegrond had dienen te verklaren.

Gelet hierop zal de Hoge Raad – gezien artikel 80a RO – het beroep niet-ontvankelijk verklaren.

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:170

Zaaknummer: 15/00034

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: A.M.J. Comans

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Uit de bestreden beschikking kan niet worden afgeleid dat is voldaan aan de in artikel 36c Sr gestelde vereisten die voorwerpen vatbaar maken voor onttrekking aan het verkeer en evenmin dat aan de daarvoor in artikel 36d Sr gestelde voorwaarden is voldaan.

De middelen bevatten de klacht dat de rechtbank ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft geoordeeld dat de in beslag genomen voorwerpen die aan de klager toebehoren 'vatbaar zijn voor onttrekking aan het verkeer'.

De rechtbank heeft vastgesteld dat bij een doorzoeking op het adres [a-straat 1] te Bunschoten-Spakenburg in het kader van een opsporingsonderzoek naar een xtc-laboratorium ook andere goederen in beslag zijn genomen dan de goederen behorende bij het aangetroffen xtc-laboratorium.

Het oordeel van de rechtbank dat die goederen vatbaar zijn voor onttrekking aan het verkeer 'nu deze combinatie van goederen kennelijk bestemd is voor het opzetten van een hennepkwekerij en het ongecontroleerde bezit van deze combinatie van goederen in strijd is met het algemeen belang', is ontoereikend gemotiveerd. Uit de bestreden beschikking kan niet worden afgeleid dat is voldaan aan de in artikel 36c Sr gestelde vereisten die voorwerpen vatbaar maken voor onttrekking aan het verkeer en evenmin dat aan de daarvoor in artikel 36d Sr gestelde voorwaarden is voldaan.

De middelen slagen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Utrecht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:176

Zaaknummer: 14/05245

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: K.A. Krikke

Wetsartikelen: 36c Sr, 36d Sr en 552f Sv

RECHTSPRAAK

Het belang dat het middel beoogt te dienen kan niet worden bereikt door vernietiging van de bestreden uitspraak ter zake van het verzuim vervangende hechtenis op te leggen, zodat het middel wegens gebrek aan belang niet tot cassatie kan leiden.

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd om te bevelen dat bij de opgelegde schadevergoedingsmaatregel vervangende hechtenis zal worden toegepast.

Blijkens de toelichting strekt het middel, dat berust op de loutere veronderstelling dat het hof ‘mogelijk bewust’ heeft afgezien van de verplichting om bij de opgelegde schadevergoedingsmaatregel vervangende hechtenis te bevelen in verband met de aangevoerde slechte gezondheid van de betrokkene, ertoe na vernietiging en terugwijzing aan het hof de vraag voor te leggen of het hof ‘het aangewezen acht dat de schadevergoedingsmaatregel wordt opgelegd ook indien dit de (reële) mogelijkheid van vervangende hechtenis impliceert’. Het belang dat het middel beoogt te dienen kan niet worden bereikt door vernietiging van de bestreden uitspraak ter zake van het verzuim vervangende hechtenis op te leggen, zodat het middel wegens gebrek aan belang niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:179

Zaaknummer: 15/01634

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 36f Sr